

Kolm heeringat ehk See polnud ennemuistsel aal

Ükskord ammu-ammu seitsme jõe ja järve taga suures ja laias sinises ookeanis elasid kolm heeringat. Nad olid kolm venda: kõige vanem, keskmine ja noorim vend. Igaühel läikiv soomuseline kasukas ja uhke tunne oma kuningliku päritolu tõttu. Nad elasid suursuguses veealuses liivalossis ning pidasid teisi ookeanikalugu oma truudeks sulasteks. Ja kõrgest soost olid nad tõesti: nende vanavanavanaisa oli kunagi nii kuuluis olnud, et oli edukalt kassi ametit pidanud ja isegi laulu sisse sattunud. Tõsi, tema kangelastegu, milleks oli laeva kereesse suure augu närimine ja võimsa laeva uputamine, oli ajalooramatutes pigem suurte katastroofide juures kirjas, aga kuulsus on kuulsus, laul on laul ja vägev vanavanavanaisa on tõeliselt oluline kolme vinge heeringa jaoks.

Vanim vend oli väga usin ja tuli alati heade ideede peale, nagu ikka pere vanimad lapsed, kes noorematele häid ideid pakuvad. See kõige vanem vend oli aga ise päris uhke selle üle, et ta on nii nutikas ja kõige vanem. Keskmine vend oli tohutu laiskvorst, magas suurema osa päevast oma veealuses disainvoodis, pidas end maailma parimaks magamisspetsialistiks. Vahel ärkas ainult selleks, et mõni tobe kalamehenali rääkida, ja magas siis edasi. Noorim vend oli kahe vanema venna naerualune, aga seda ainult seetõttu, et ta oli noorim ja ei osanud enda eest seista. Tegelikult oli ta väga tark arvutiasjades. Kuna aga veealusesse maailma ei olnud kuigi palju veel tehnikat jõudnud, ei saanud ta oma tarkust ka teistele näidata. Seega oli noorim vend lihtsalt seal ja oli teistel jalus, vahel kutsusid vennad ja teisedki kalad teda lollikeseks Ivaniks.

Nii elasid heeringad üsna tavalist, kohati isegi igavat elu suures ja laias Atlandi ookeanis, aga ajapikku tekkis neil oli tunne, et elus võiks ikka midagi huvitavamat toimuda ja endast võiks veealusesse maailma ühe vägeva heeringajälje maha jätta, mida järgmised põlvkonnad veel pikalt meenutada saaks. Nii nagu seda oli teinud nende vanavanavanaisa. Heeringad passisid peale, et mõni uus laev uputada, aga ühtegi ei paistnud silmapiiril. Siis tuli vanemale vennale, kellel kogu aeg häid mõtteid tuli, idee, et võiks oma äri püsti panna. Pealegi oli neil tekkinud kibe vajadus suurema summa raha järele, et osta ära perekonna jaoks oluline varandus – vana laevavrakk, mida hoiti suures muuseumis ja millel olid peal nende kadunud vanavanavanaisa suurepärased hambajäljed.

Pikka aega pidasid nad plaani, mida küll teha. Arutelud olid tulised, vaieldi ja vaieldi, naerdi

noorema venna ideede üle ja äratati korduvalt magama jäänud keskmine vend üles. Äkki tuli vanemale heeringale mõte, et hea oleks hakata tegema kilukonserve, sest kilusid tiirles nende maja ümber pidevalt ja toorainega ei oleks mingit probleemi. Teised vennad kiitsid idee heaks ning mõeldud-tehtud.

Nüüd hakati firmaga tegelema. Vennad mõtlesid väga kaua, mis võiks olla firma nimi. Vanemale vennale meeldis Kolme Heeringa Kilud, aga kuna teised leidsid, et see võib tekitada segadust, siis jäi lõpuks sõelale noorema venna idee Kilumeistrid. See oli esimene kord, mil kaks vanemat venda olid hämmastuses, kui hea idee peale tuli noorem vend, see nende lollike. Aga tõelisi üllatusi tuli neile veelgi ning paraku ka raskusi, mida ettevõtlikud heeringad koos lahendama pidid.

Nimelt ilmnas õige pea, et kiludel on juures mingi kahtlane maitse ja lõhn. Millest see küll tuli? Heeringad maitsevad oma kilukonserve ja kohati oli kaladel nii tugev kõrvalmaitse, et oli selge, et neid kilusid ei osta keegi. Mitmeid päevi murdsid heeringad pead, sügasid sabaga mõtlikult otsaesist, kuni taipasid... Ookeani vesi on nii saastunud, et kiludel on juures nafta ja õli maitse. No kes tahab süüa mootoriõlis kilusid? Keegi ei taha. Ikka pigem kilu tomatid või soolvees.

Nüüd kulus heeringatel palju päevi ja öid, et mõelda välja lahendus. Isegi keskmine vend, kes oli suur unimüts, pidi loobuma oma lõunaunest, et üheskoos lahendus välja mõelda. Lõpuks see neil ka õnnestus. Nad panid Atlandi ookeani kallastele sissesõidukeelumärgi ning ükski laev ei julgenud enam ilma nende loata heeringate vetesse sõita. Nüüd tuli veel üles otsida vanavanaema köögikapist tihe sõel ja merevesi sellest läbi lasta. Selleks kulus palju päevi ja öid, isegi kuid, aga lõpuks oli ookeanivesi sõelutud ja puhas. Lisaks said heeringad ära kasutada oma äris kõik sõelale jäänud plasti ja pleki, et naabruses olevas kalmaaride tehases need ümber töödelda oma kilukonservide pakenditeks. Nüüd oli mitu kärbest hoobilt tabatud: merevesi oli puhas, sest laevad ei sõitnud; kogu meres olev rämps oli aga tehases uuesti kasutuses. Jäi veel vaid kilukonservide müümise küsimus. Kuidas viia konservid ostjateni, eriti veel karantiiniajal, mis oli ka kogu veealust maailma raputanud.

Nooremal vennal tuli hea idee: teha veebipood. Nüüd oli vaja ainult arvuti leida, mida saaks vee all kasutada. Nad otsisid seda igalt poolt vee alt, aga ei leidnud. Põhjus oli lihtne – sellist arvutit ei olnud olemaski. Küll aga olid nooremale vennale, suurele tehnika- ja arvutihuvilisele, silma

jäänud vett sõeludes igasugused tehnikavidinad, millest ta nüüd panigi kokku esimese veealuse arvuti. Niisugune nutikus pani kahe vanema venna suu täiesti lukku ja nad said aru, kui arukas ja tore on tegelikult nende noorem vend. Kui arvuti oli valmis, tegi noorem vend kohe ka veebilehe ja firma sai hakata müüma oma kilukonserve nii vee alla kui vee peal. Lõpuks toimis kõik: tehas töötas ja ookean oli puhas. Vennad olid kõik üksteise üle väga uhked, et said üheskoos hakkama, ning nende uus elu võis alata.

Üks aasta hiljem...

Heeringatest on saanud miljonärid. Ka kõige nooremast, keda vanemad vennad algul ullikeseks pidasid. Nad ostsid ära oma kalli vanavanavanaisa laeva, elavad kõik õnnelikult seal sees ja loevad päevad läbi raha. See tegevus meeldib ka keskmisele vennale, nii et ta on oma päevase magamise täiesti unustanud ja muudkui arvestab ettevõtte kasumit. Nad hoiavad oma kilutehast käigus ja mõtlevad, mida ilusat veel elus korda saata. Äkki ehitada nüüd hoopis sardiinivabrik? Või vetikakrõpsuäri? Või hoopis hakata müüma pudelites eriti soolast ravitoimega merevett? Või teha veealune veebikohvik? Mõtteid on palju ja kui nad surnud ei ole, siis mõtlevad nad siiani.

Autor Elise Bobõlski, Rakvere Gümnaasiumi 6.b klass, elise.bobolski@gmail.com

Õpetaja Reet Bobõlski